

Odvolací soud zjistil dále, že zakročujícím strážníku bylo hlášeno, že se obžalovaný dopouští nepřístojnosti a bylo mu oznamovatelem přímo na obžalovaného ukázáno, a že strážník obžalovaného předváděl za účelem zjištění jeho totožnosti, ježto ho osobně neznal. Toto zjištění připouští jen ten závěr, že strážník byl i objektivně oprávněn obžalovaného předvésti za účelem zjištění jeho totožnosti, když totožnost nemohla býti pouhým legitimováním zjištěna, a že tedy výkon jeho byl po právu. Jinak orgán vrchnosti požívá ochrany podle zák. čl. XL:1914 už na tom základě, pokud je formálně oprávněn k příslušnému výkonu a není třeba zkoumati, zdali v jednotlivém případě byl jeho výkon povolání účelný a nutný.

Čís. 6019.

Zpronevěry v úřadě, spáchané sice stejným způsobem, ve stejném úmyslu a na škodu téže osoby, avšak tak, že mezi nimi uplynula dlouhá doba a nebylo zjištěno nic, z čeho by bylo možno usuzovati, že vinník i v mezidobí pokračoval ve svém zločinném rozhodnutí, netvoří jeden pokračovací trestný čin, ale jest každou z nich posuzovati samostatně.

(Rozh. ze dne 26. října 1937, Zm IV 536/37.)

Soud první stolice uznal obžalovaného A. vinným: I. že jako městský exekutor v době od 9. června do 2. srpna 1929 vybral od poplatníků celkem 661 Kč, částku tu neodevzdal městské pokladně, ale ponechal si ji a spotřeboval pro sebe; II. že dne 17. srpna 1934, vydávaje se za městského exekutora, ačkoli jím tehdy již nebyl, vybral od různých jiných poplatníků celkem 1.437 Kč a rovněž si je ponechal. Trestný čin pod bodem I. uvedený kvalifikoval první soud jako zločin zpronevěry v úřadě podle §§ 461, 462 tr. zák., trestný čin označený pod bodem II. pak jako zločin podvodu podle § 50 tr. nov. a § 381, čís. 1 tr. zák. Odvolací soud změnil skutkový stav v tom smyslu, že obžalovaný byl v době, kdy spáchal čin uvedený pod bodem II., ještě výpomocným exekutorem a kvalifikoval oba zjištěné činy jako jeden pokračovací zločin zpronevěry v úřadě podle §§ 461, 462 tr. zák.

Nejvyšší soud, přezkoumaj tuto trestní věc zmateční stížnost obžalovaného, vztahující se na čin uvedený v bodě II. prvního rozsudku, zčásti odmítl, zčásti zamítl; z povinnosti úřední na základě důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 c) tr. ř. zrušil rozsudek vrchního soudu, pokud se týkal činu v bodě I. prvního rozsudku uvedeného, totiž zpronevěry 661 Kč, spáchané do dne 2. srpna 1929, a v této části obžalovaného osvobodil podle § 326, č. 3 tr. ř. z obžaloby na něho vznesené.

Z d ů v o d ů :

Při přezkoumání věci z povinnosti úřední nejvyšší soud shledal, že vrchní soud oba činy obžalovaného neprávem kvalifikoval jako jeden pokračovací zločin zpronevěry v úřadě.

Šlo tu sice o činy způsobem provedení stejné, o téhož poškozeného, týž porušený právní statek i stejný úmysl, ale mezi oběma činy uplynula doba delší než 5 roků a ani vrchní soud nezjistil, že obžalovaný v této době vykonal nějakou činnost, z které by se dalo souditi, že ve svém zločinném rozhodnutí pokračoval. Uplynula-li tedy mezi oběma činy tak značná doba, nelze míti za to, že oba činy obžalovaného vyplynuly z téhož jediného rozhodnutí a že byly spáchány jako jeden celek.

Pokud tedy vrchní soud, vycházející z opačného názoru, považoval čin obžalovaného, spáchaný do 2. srpna 1929, jako součást další činnosti obžalovaného, spáchané dne 17. srpna 1934, a v důsledku toho oba činy obžalovaného považoval za jeden pokračovací zločin zpronevěry v úřadě, je tento jeho výrok zmatečný jednak podle § 385, č. 1 b) tr. ř., a jednak podle § 385, č. 1 c) tr. ř.

Ke zmatečnosti uvedené v § 385, č. 1 b) tr. ř. by nemohl nejvyšší soud hleděti z povinnosti úřední ve smyslu § 385, posl. odst. tr. ř., poněvadž se stala za daného stavu v prospěch obžalovaného, ale z povinnosti úřední musel hleděti ke zmatečnosti uvedené v § 385, č. 1 c) tr. ř., která se vyskytla v rozsudku vrchního soudu vzhledem k činu uvedenému v bodě I. rozsudku prvního soudu. (Pozn. red.: Stíhání jeho vyloučeno z důvodu promlčení.)

Čís. 6020.

Podľa § 94 tr. zák. treba väzbu vytrpenú p r e d vynesení rozsudku prvej stolice, pokiaľ ju obžalovaný nezavinil, započítat' do trestu na slobode alebo do trestu peňažitého c e l ú.

V smysle § 505, odst. 2 tr. p. p o m e r n e treba započítat' do trestu k á z n i c e a ž a l á r a len zatýmnu a vyšetrovaciu väzbu, ktorú vytrpel obžalovaný p o vynesení odsudzujúceho rozsudku súdu prvej stolice.

(Rozh. zo dňa 27. októbra 1937, Zm III 480/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu vraždy atď., rozhodujúc o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, obžalovaného a jeho osobitného obhájcu, zrušil z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. rozsudok porotného súdu vo výroku o započítaní väzby a započítal obžalovanému do trestu na slobode podľa § 94 tr. z. predbežnú a vyšetrovaciu väzbu, ktorú vytrpel do vynesenia rozsudku porotného súdu od 30. marca 1937 do 14. júna 1937, v celom rozsahu; krajskému súdu uložil, aby podľa § 505, odst. 2 tr. p. dodatočne rozhodol o započítaní do trestu na slobode tej väzby, ktorú obžalovaný vytrpel od vynesenia rozsudku porotného súdu do rozhodnutia najvyššieho súdu o zmätočnej sťažnosti.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z povinnosti úradnej zbadal najvyšší súd, že porotný súd započítal obžalovanému väzbu vytrpenú do vynesenia rozsudku